

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg vil gerne spørge fru Charlotte Dyremose: Når De Konservative har den holdning, at det her skal være frivilligt, er det så ikke, fordi alternativet ville være, hvis man skulle følge den tankegang, der er hos nogle ordførere under debatten her, at man så skulle pålægge familierne nogle bestemte udgifter, og at der ville være et flertal, som kunne afgøre, at man indfører en madordning, der har den og den pris, og at man så ville pålægge nogle nogle omkostninger, eventuelt imod deres vilje, og at det netop derfor er afgørende, at det er en frivillig ordning, hvor man snakker sig til rette lokalt for at finde ud af: Hvad synes vi, priserne skal være her hos os? Hvor omfattende skal madordningen være, for at alle netop er med i det fællesskab, man gerne vil etablere i den enkelte pasningsordning?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Sandy Brinck har ikke mulighed for at svare på det spørgsmål; det er jo det, vi kalder et støttespørgsmål – ja, altså medmindre man er i tvivl om, hvad man vil svare hinanden. Det tror jeg da ikke man er.

Så er det Fru Charlotte Dyremose, og jeg lytter, hvis der er noget, der er uklart partierne imellem.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg vil godt starte med fru Sandy Brinck, der spørger om det her med en enhedspris eller noget i den retning.

Jeg er lidt bange for, at man meget hurtigt kunne ende med at komplicere det her lovfor-slag. Hvad nu, hvis f.eks. lille Hans ikke ønsker at være med? Det skal lille Hans vel også have lov til? Det kan være, at lille Hans er utrolig kræsen og kun gider spise pasta i den uge. Sådan er der nogle børn, der er.

Så vil jeg godt sige til både hr. Kim Sejr og til fru Eva Kjer Hansen, at jeg er meget bange for, at et flertal af forældre skal pålægge de forældre, der ikke vil være med, at være med alligevel. Eller hvis der skal være enstemmighed, for at man kan være med, og der så er nogle, der ikke synes, det er en god idé, eventuelt fordi deres børn ikke kan fordrage at spise fælles mad og kun vil spise pasta, skal det så gøre, at alle de andre børn ikke må få denne her ordning?

Altså jeg synes, det er lidt væsentligt, at vi også tager hensyn til, at der faktisk er nogle

børn, der er kræse, eller nogle børn, der er allergikere, eller måske er der en muslimsk gruppe, der gerne vil lave en selvstændig ordning. Det kan være, man finder ud af at lave det sammen. Det tror jeg faktisk man gør.

Men det kan også være, man fandt ud af, at nogle dage vil de børn, der ikke er muslimer, gerne have noget svinnekød, og andre dage laver man fællesmad. Så kan det godt være, at der bliver en lille forskel i de to ordninger. Det skal man da så også have lov til, hvis det er det, man gerne vil, og hvis man i øvrigt kan finde ud af det indbyrdes.

Så jeg er altså ikke så bange for det her med at lade det være op til de enkelte forældrebestyrelser, som jo trods er repræsentanter for de forældre, som også skal betale for det her og administrere det.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Sandy Brinck for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Nu har jeg altså efterhånden fru Charlotte Dyremose mistænkt for ikke at ville forstå, for jeg synes faktisk ikke, det er svært.

Kl. 16.45

For det første har jeg ikke talt om en enhedspris på noget tidspunkt. Jeg har ikke hørt nogen tale om en enhedspris. Tværtimod har jeg hørt en masse ordførere, som rent faktisk synes, det er fornuftigt, at man ude lokalt diskuterer sig frem til, hvad det er for en kvalitet, man vil have. Jeg har blot sagt, at jeg synes, vi herindefra skal sikre, at det ikke overstiger omkostningerne. Og de kan jo være forskellige. Så enhedspris er der ikke nogen der har sagt.

Så må jeg konstatere, at vi har meget, meget forskellige opfattelser af frivillighed. Sådan som jeg hører fru Charlotte Dyremose, er det frivillighed, at man kan få lov til at købe lige, hvad man vil. Men det er da ikke frivilligt, hvis man ikke har pengene til det. Det er da det samme som at sige, det er frivilligt for en bistandsklient at gå ud og købe sig en stor Mercedes. Ja, ja, men når man ikke har pengene til det, er det da ikke et frit valg.

Så vil jeg godt igen understrege, hvad jeg har sagt et par gange nu: For os er det altså ikke et must, at lille Peter skal spise maden, om det så er noget, han er allergisk over for, eller hvad det er. Det er simpelt hen den mest morsomme tankegang, jeg længe har oplevet.